

[Gade]

Dermed mener jeg, at 1995 er et interessant årstal, men det betyder så også, at det bliver meget interessant, hvilke midler man vil anvende politisk for at være sikker på, at man kan opfylde det, vi er gået med til internationalt. Jeg vil gerne have miljøministerens svar på, om det er rigtigt eller ikke rigtigt, at Danmark har forpligtet sig internationalt til at halvere udledningerne inden 1995.

Marianne Jøved (RV):

Jeg vil afstå fra yderligere at kommentere hr. Bjørn Wesths yndlingsemne, den 7. april 1988. Derimod skal jeg love, at det kapitel vil blive skrevet i mine erindringer – med min udlægning.

Jeg vil gerne anerkende landbrugsministerens ambitioner om at lave en handlingsplan, som landbrugsministeren kan stå inde for. Det skal der ikke være tvivl om. Der er da også mange ting i den, der er positive. Jeg nævnte en lang række elementer, som jeg er enig i.

Men jeg bliver også nødt til at have lov til at kritisere det, som skuffer mig inderligt. Når landbrugsministeren siger, at regeringens målsætning er et landbrug uden offentlig støtte, vil jeg da også anerkende det som regeringens målsætning. Men så må jeg spørge: Hvad kalder landbrugsministeren det, som foregår i øjeblikket via EF's landbrugspolitik? For det er vel i allerhøjeste grad offentlig støtte. Forestiller landbrugsministeren sig i fuldt alvor, at EF inden år 2004 vil afskaffe enhver form for offentlig støtte til landbrug i EF?

Hvis det er rigtigt, at landbrugsministeren forestiller sig det, vil jeg gerne spørge, hvad landbrugsministeren mener, at landbrugskommissæren i EF's udspil er lavet for.

Jeg anerkender også, at det bilagsmateriale, de beregninger osv. er baseret på den bedst tænkelige viden. Det er udmærket arbejde, og jeg sætter ikke engang spørgsmålstegn ved det. Det kan vi gøre i udvalget, hvis der er ting, vi kan være uenige i eller ikke forstår.

Men det arbejde er jo lavet ud fra nogle politiske valg og politisk stillede spørgsmål af ministeren. Det er jo ikke KVL, der har besluttet, at man skal fremskrive EF's landbrugspolitik på den måde, som det er sket. Det er vel formentlig en politisk beslutning.

Det er det, jeg ikke forstår at regeringen – det er det, jeg kalder defensivt – bare tror, at sådan ser verden ud indtil år 2004.

Hvordan, det fik jeg ikke svar på, forestiller regeringen sig med landbrugsministeren som talsmand, at unge landmænd i år 2004 skal kunne etablere sig som heltidslandbrugere med det, vi kender i dag?

Jeg forudser, at hvis det går, som det er beskrevet i handlingsplanen, og det håber jeg ikke det gør, men hvis det nu gjorde, ville vi være i en situation i 2004, hvor vi skulle til at gentage det, der skete i 1919, nemlig at lave en udstykningslov.

Landbrugsministeren siger, at den enkelte landmand er bedst til at bestemme selv og landbruget skal have en indkomst, der svarer til andre i dette samfund. Det kan vi være meget enige i. Men landbruget er, og det kan vi lige så godt vedkende os, det mest regulerede erhverv i dette land. Og det tror jeg stadig væk det vil blive ved med at være.

Om det, at den enkelte landmand selv skal bestemme, må jeg sige, at nogle landmænd virkelig har bedre muligheder for at bestemme selv end andre, som også gerne selv vil bestemme. Derfor er vi nødt til at se på, at nogle har bedre muligheder for at få mere jord osv., end andre har. Det vil vi altså gerne se på. Hvis hver landmand skal have mulighed for at bestemme selv, skal der også være mere lige vilkår for at kunne bestemme selv.

Jeg vil gerne glæde mig over, at landbruget har tilkendegivet ved den debat, der har været det sidste års tid, at landbruget vil og kan nå de mål, som vandmiljøplanen står for. Tonen og holdningen i diskussionerne med landbruget er meget, meget anderledes og mere konstruktiv, end den var for år tilbage. Det er meget positivt, og jeg synes, at Folketinget generelt skal give landbruget et håndslag og sige: Det vil vi gerne holde landbruget fast på og anerkende. Landbruget har jo selv bidraget med ideer til, hvilke styringsmidler der kan bruges i denne sammenhæng. Jeg er faktisk også af den overbevisning, at landbruget kan se nødvendigheden af, at vandmiljøplanens mål nås tidligere end det, der står i landbrugsministerens redegørelse. Jeg synes, at 1995 er et temmelig afgørende år. Der kan jeg henvise til, at jeg er enig med det, hr. Gade har stillet af spørgsmål til bl.a. miljøministeren.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg skal forsøge at svare på nogle af de stillede spørgsmål.